

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 20(814)

Субота, 16 травня 1981 року

Ціна 2 коп.

ПРАЦЮВАТИ ЕФЕКТИВНО І ЯКІСНО

ЗАОЩАДЖУЮЧИ, ПРИМНОЖУЄМО

Виробничий колектив Дрогобицького УВП постійно веде пошуки шляхів економного використання сировини і паливно-енергетичних ресурсів. Про це переконливо засвідчують підсумки всесоюзного огляду. Тільки протягом минулого року тут внесли в копилку ощадливих 12,1 тисячі карбованців.

З метою зменшення допусків на обробку, розкрій струганого і лушеного шпону проводиться на гільотинних ножних. Для збільшення процента корисного виходу при розкрюванні листових і рулонних матеріалів запроваджено спеціальні карти. Для поліпшення підготовки меблевих щитів під

обробку, економії матеріалів впровадили термопрокатний верстат.

Із відходів пиломатеріалів та клеєної фанери виготовляють сувеніри.

Велика увага приділяється також економії багатьох видів енергії. Так, при плані 20 тисяч кіловат-годин електроенергії зекономлено протягом минулого року 27 тисяч; при плані 750 заощаджено 780 гікалорій теплової енергії, зекономлено також (в умовних одиницях) 168 тонн палива при плані 80.

Випуск продукції із зекономлених матеріалів становив 36 тисяч карбованців при плані 20

тисяч, в тому числі товарів народного споживання — 28 тисяч карбованців при плані 20 тисяч.

На підприємстві знають ціну й металу. Тому протягом минулого року було заощаджено 6,32 тонн чорних та 0,074 тонн кольорових металів.

Отже, бережливості стала законом робітничої честі для всіх трудівників нашого УВП. Примножити досягнутий успіх — таке завдання нашого колективу.

А. ГОПСЬКИЙ,
директор Дрогобицького УВП.

Львівська область.

Комсомолка Галина Юдіна працює швачкою-мотористкою на Чернігівському УВП тільки п'ять років. Але за цей час вона досконало оволоділа всіма операціями пошиття робочих рукавиць. Норми виробітку виконує на 150—166 процентів при відмінній якості. Галині Олександрівні присвоєно почесне звання ударниці комуністичної праці.

Швачка-мотористка однією з перших на підприємстві відгукнулася на заклик передових виробників Товариства і зобов'язалася завдання першого року одинадцятиріччя виконати до 64-ї річниці Великої Жовтня.

Фото Д. БУШТРУКА.

НА НЬОГО РІВНЯЮТЬСЯ

За ударну працю у десятиріччя столяр Роменського меблевого комбінату Леонід Федосійович Загайко нагороджений орденом «Знак Пошани».

Ця висока урядова нагорода є славним підсумком 22-річного трудового стажу передового виробничника, активного учасника культурно-освітніх заходів нашого клубу.

17-річним юнаком після закінчення школи ФЗН Л. Ф. Загайко влився в трудовий колектив меблевиків, де тепер трудиться у складальному цеху.

Він відмінно оволодів своєю професією столяра, меблі, що складаються його руками, тільки високої якості.

Протягом багатьох років Леонід Федосійович йде в лавах передовиків, його фото занесено на Дошку пошани комбінату.

Л. Ф. Загайко нагороджений ювілейною медаллю на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, нагрудними знаками «Переможець соціалістичного змагання», «Ударник дев'ятої та десятої п'ятирічок».

Все це — заслужені нагороди за сумлінну працю на комбінаті. А в клубі УТОГ зберігаються Почесні грамоти, спортивні кубки, дипломи за активну громадську і спортивну роботу. Загайко Л. Ф. — делегат XI з'їзду Українського товариства глухих.

Ми по праву пишаємося Леонідом Федосійовичем. На таких, як він, рівняється молодь.

Н. НЕСТЕРУК,
директор Роменського клубу УТОГ.

Сумська область.

ДВА МІСЯЦІ НА ОРБІТІ

ЦЕНТР КЕРУВАННЯ ПОЛЬОТОМ, 12 (ТАРС). Протягом двох місяців Володимир Ковальонук і Віктор Савіних працюють у навколосезонному космічному просторі.

Відповідно до обширної програми дослідження природних ресурсів Землі і вивчення навколишнього середовища сьогодні екіпаж продовжує візуально-інструментальні спостереження і фотографування окремих районів земної суші й акваторії Світового океану. Результати спостережень космонавти фіксують у бортовому

журналі, оперативно передають спеціалістам Центру керування.

Сьогоднішнім розпорядком передбачені також біологічні експерименти, заняття фізичними вправами на велоергометрі і комплексному тренажері.

З метою всебічного аналізу стану здоров'я космонавтів і прогнозування їх працездатності в орбітальному польоті регулярно проводиться медичний контроль екіпажу. Так, учора з допомогою вакуумного костюма «Чибис» досліджувалася серцево-судинна систе-

ма космонавтів при імітації дії гідростатичного тиску, а на завтра планується дослідження реакції кровообігу на дозоване фізичне навантаження. Фізіологічні параметри в ході цих обстежень реєструються апаратурою «Полином-2М», «Реограф», «Бета».

За даними телеметричних вимірювань і доповідями екіпажу, бортові системи і наукова апаратура орбітального комплексу «Салют-6», «Салют Т-4» функціонують нормально.

Стан здоров'я Володимира Ковальонка і Віктора Савіних добрий.

ПОДВИГ НАРОДУ
БЕЗСМЕРТНИЙ

Тридцять шість років Країну Рад осяває світло Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Нелегкою ціною дісталася вона. Радянський народ, керований партією Леніна, довгих 1418 днів йшов шляхами найтяжчої з воєн, щоб врятувати свою Батьківщину, людство від коричневої чуми фашизму.

На честь безсмертного подвигу вдячні потомки споруджують величні пам'ятники. Серед них гідне місце займає споруджений у місті-герої Києві меморіальний комплекс «Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років», який було урочисто відкрито 9 травня.

Учасники мітингу, що тут відбувся, бурхливими, тривалими оплесками зустріли товаришів Л. І. Брежнєва, В. В. Гришина, Г. В. Романова, Д. Ф. Устинова, В. В. Щербинського, які піднялися на трибуну.

Мітинг відкрив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський.

Слово надається Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєву. Учасники мітингу вітають Леоніда Ілліча довго нестихаючою овацією.

Промова товариша Л. І. Брежнєва була вислухана з величезною увагою і не раз переривалася бурхливими, тривалими оплесками.

Промовці, які виступали на мітингу, висловили гарячу вдячність партії, Центральному Комітетові КПРС, особисто товаришеві Л. І. Брежнєву за невтомну діяльність в ім'я зміцнення миру, щастя радянських людей.

Після закінчення мітингу товариш Л. І. Брежнєв біля входу в музей розрізав червону стрічку і разом з керівниками республіки і гостями, що прибули на торжество, оглянув експозицію.

В книзі відзивів почесних гостей глава КПРС і Радянської держави залишив такий запис: «З глибоким душевним хвилюванням оглянув споруджений у місті Києві чудовий меморіальний комплекс «Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років». Велике спасіння його творцям. Хай він буде вічним пам'ятником тим, хто завойовував велику Перемогу. Хай завжди нагадує людям про те, що мир — найбільше благо на землі. Мир треба берегти і зміцнювати всіма силами».

(ТАРС).

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

ВІЗНІ УРОКИ

Караганда. Заняття по темі «П'ятиріччя ефективності і якості — робітничу гарантію» слухачі школи комуністичної праці комбінату металокопирів провели в цехах заводу опалювального обладнання. Вони ознайомилися з досвідом роботи сусідів по організації соціалістичного змагання, впровадження у виробництво досягнень науки і техніки. Зустріч двох колективів організувало обласне бюро подорожей та екскурсій, яке розробило маршрути поїздки на передові підприємства міста. Візні уроки по вивченню передового досвіду користуються великою популярністю.

БУТИ КОЛОСУ
ЩЕДРИШИМ

Одеса. У сортовий реєстр хлібних злаків внесено відразу дві новинки — озимі м'які пшениці «чайка» і «степовик», виведені вченими Всесоюзного селекційно-генетичного інституту

під керівництвом академіка ВСГНІЛ, Героя Соціалістичної Праці Ф. Г. Кириченка. Тепер на державних сортоділянках складає екзамени ще ряд пшениць високоінтенсивного типу.

ФЕРМИ
З ПРОЗОРИМИ ДАХАМИ

Рига. Склопластик прийшов на зміну поліетиленовій плівці при спорудженні теплиць. Латвійські будівельники почали використовувати його для спорудження тваринницьких ферм, майстерень та інших господарських об'єктів. Легкий матеріал не потребує особливо міцних конструкцій, і тому при будівництві тільки одного тваринницького комплексу зберігаються десятки кубометрів ділової деревини. В результаті дахи з склопластику виявляються вдвоє дешевшими, ніж вкриті шифером. Новий матеріал оцінили керівники і спеціалісти багатьох колгоспів і радгоспів республіки.

(ТАРС).

ДЛЯ ЗДОРОВ'Я ТРУДЯЩИХ

ДО 60-РІЧЧЯ ПОСТАНОВИ РАДНАРКОМУ
«ПРО БУДИНКИ ВІДПОЧИНКУ»

Десятки нових здравниць з'являються в цій п'ятирічці у традиційних регіонах відпочинку і в районах інтенсивного розвитку продуктивних сил — у Нечорноземній зоні РРФСР, Сибіру, на Далекому Сході, в Казахстані, Середній Азії. Як повідомили кореспондента ТАРС у Центральному раді по управлінню курортами профспілок, працівники служби здоров'я, виконуючи рішення XXVI з'їзду КПРС, прагнуть всемірно розвивати і вдосконалювати організацію відпочинку трудящих.

Послідовно втілюються в життя завдання, визначені в постанові Ради Народних Комісарів «Про будинки відпочинку». В цьому документі, підписаному В. І. Леніним 13 травня 1921 року, відзначалося: будинки відпочинку організуються з метою надання робітникам і службовцям можливості відновити свої сили та енергію протягом одержуваної ними щорічної чергової відпустки в

найбільш сприятливих і здорових умовах.

Нині в нашій країні діють понад 7 тисяч пансіонатів, будинків і баз відпочинку, де щороку зміцнюють здоров'я 8,5 мільйона чоловік. Створюються великі комплекси — багатопверхові будинки сучасного типу з максимальними вигодами. По кілька тисяч відпочиваючих можуть прийняти одночасно пансіонати, розташовані в Адлері, Піцунді, Ялті. Великого розвитку набрало будівництво заводських баз відпочинку. Як правило, зводяться вони в мальовничій місцевості — поблизу водойм і лісових масивів.

Значно розширено можливості спільного відпочинку батьків з дітьми. Тепер на цю форму обслуговування, важливість якої підкреслив XXVI з'їзд партії, переведено понад 300 пансіонатів і будинків відпочинку.

(Кор. ТАРС).

ПЕРЕКОНЛИВИМ СЛОВОМ

Грандіозні плани партії відображають життєві інтереси всього народу, надихають на нові трудові звершення. Самовідданою працею відповідають члени нашого Товариства Івано-Франківського УВП на рішення XXVI з'їзду КПРС.

І, як завжди, в авангарді ідеологічних активістів — пропагандисти, політінформатори, агітатори. Саме вони повинні дохідливо, яскраво, переконливо нести слово партії в маси.

На засіданні партійного бюро було затверджено графік проведення політінформації під час роботи з'їзду, а в березні на відкритих партійних зборах затверджено заходи по вивченню матеріалів XXVI з'їзду КПРС.

Кожен пропагандист має перспективний план проведен-

ня занять. Під час бесід, політінформації наші ідеологічні активісти, розповідаючи про завдання країни в одинадцятій п'ятирічці, зупиняються на завданнях, що стоять перед підприємством, дільницею.

Так, пропагандист З. В. Загіка, розповідаючи слухачам школи комуністичної праці про поліпшення добробуту народу, не могла не згадати про те, що минулого року 35 сімей отримали нові квартири і покращили житлові умови.

Цікаво і змістовно виступають перед трудівниками заступник директора УВП з виховної роботи К. О. Худіковська, директор УВП Л. А. Аверіна, старший інженер-економіст О. М. Воскобойник, агітатори Ф. М. Коваль, Л. О. Агоста.

Велику роботу по вивченню матеріалів форуму комуністів у гуртожитку проводять учителі вечірньої школи. Вони організують читальні конференції, диспути. Двічі на тиждень перед мешканцями гуртожитку виступають члени партійного бюро, керівники підприємства.

Хоча нині на підприємстві йде капітальний ремонт, але на видних місцях, у червоному кутку і в парткабінеті розміщено стенди, гасла.

Важливу роль у виконанні рішень з'їзду відіграє соціалістичне змагання. Наші трудівники підтримали звернення житомирян за дострокове виконання завдань першого року п'ятиріччя.

І. ТУГАЙ,
секретар парторганізації
Івано-Франківського УВП.

ЗУСТРІЧІ З ДЕЛЕГАТАМИ З'ЇЗДУ

У всіх міжрайвідділах УТОГ Одеської області розгорнулася робота по пропаганді і роз'ясненню рішень XXVI з'їзду КПРС і XXVI з'їзду Компартії України.

У райклубах організовано читання лекцій, проводяться вечори запитань і відповідей, організовано зустрічі з делегатами партійних форумів, учасниками Великої Вітчизняної війни, ветеранами праці. Оновлено також наочну агітацію.

У Котовському райклубі УТОГ відбулася зустріч з делегатом XXVI з'їзду КПРС — дояркою колгоспу імені Радянської Армії (село Косе) Л. М. Івановою. Сповнена вражень від усього побаченого й почутого, вона детально розповіла про ту велику увагу, яку това-

риш Леонід Ілліч Брежнев приділив розвитку сільського господарства на XXVI з'їзді КПРС.

Друга така зустріч відбулася з делегатом XXVI з'їзду Компартії України — робітницею Котовського м'ясокомбінату Ж. Т. Мінченко. Свою розповідь вона присвятила трудовим здобуткам колективу, створенню належних умов праці на виробництві, авангардній ролі комуністів, за ініціативою яких трудівники м'ясокомбінату зобов'язалися план першого року одинадцяті п'ятиріччя виконати до 25 грудня 1981 року.

Для відвідувачів клубу демонструвався фільм «До нових горизонтів», присвячений XXVI з'їзду КПРС. На літературному вечорі було прочитано вір-

ші нечужих поетів — С. Абазіна «Всем сердцем верю», М. Нирова «Позывные съезда».

Лектор районного відділення товариства «Знання» Є. М. Шварц прочитав у клубі лекцію, познайомив членів УТОГ з підсумками досягнень народного господарства у десятиріччя п'ятиріччя і програмою на найближчі десять років.

У Любашівському райклубі УТОГ намічено провести цикл лекцій з розповідями про XXVI з'їзд КПРС. Вже прочитано деякі з них, такі, наприклад, як «Рішення XXVI з'їзду КПРС — у життя», «Економічна політика КПРС у період розгортання будівництва соціалізму». Їх прочитала лектор товариства «Знання» Л. І. Грозицька.

Г. ЮХИМЕНКО.

На Білоцерківському учбово-виробничому підприємстві, що на Київщині, добре поставлена робота по пропаганді і роз'ясненню положень і висновків Звітної доповіді ЦК КПРС XXVI з'їзду партії, рішень Форуму комуністів.

Перед трудівниками часто виступає заступник директора УВП з виховної роботи Наталія Георгіївна Гульдяшева (на знімку в центрі). Вона розповідає про завдання підприємства в одинадцятій п'ятирічці.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

У ТВОРЧОМУ НАТХНЕННІ

Сьогоднішня наша розповідь про кращого раціоналізатора Бродівського УВП Романа Григоровича Бойка.

За період роботи на підприємстві він подав 76 раціоналізацій, виготовив 43 одиниці нестандартного обладнання. Крім того, передовий виробник багато докладає зусиль і власної праці при освоєнні нових виробів.

Коли підприємство готувалося до серійного виробництва шаф для посуду, Р. Г. Бойко допоміг вчасно виготовити цілий ряд нестандартного обладнання, призначеного для полірування кромки виробів, їх фанерування та розрізування дерев'яно-стружкової плити.

За плечима досвідченого робітника — великий досвід праці на УВП. Майже тридцять років минуло відтоді, як Роман Григорович влаштувався сюди слюсарем по ремонту і обслуговуванню технологічного обладнання.

З часом зростала майстерність. Навчився працювати так, щоб техніка передчасно не виходила з ладу.

Керівництво цеху розглядело в нечужому робітнику ще одну характерну для нього рису — орга-

нізаторські здібності. Саме тому й доручили очолити бригаду ремонтно-механічної служби, до складу якої нині входить 14 кваліфікованих спеціалістів.

І не помилилися. З Романа Григоровича можна брати приклад. Він — щодня у пошуках, у творчому натхненні.

Протягом минулого року Р. Г. Бойко подав і впровадив у виробництво три раціоналізаторські пропозиції з економічним ефектом 730 карбованців.

Так, ним розроблена і впроваджена схема підігрівання води опалювальної системи за рахунок відпрацьованого конденсату, що надходить від сушильних камер, виготовлено 3-х шпіндельний верстат... Раціоналізатор сприяв впровадженню ряду інших цінних пропозицій.

За добросовісну працю, систематичне виконання і перевиконання особистих і бригадних соціалістичних зобов'язань Р. Г. Бойку присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці, він — «Відмінник соціалістичного змагання УРСР». Неодноразово нагороджувався грамотами, грошовими преміями та цінними подарунками.

Ім'я передовика занесено до Книги Пошани Бродівського УВП.

Люблять і поважають новатора в колективі. До нього всім серцем тягнеться молодь, не одному юнакові він прищепив любов до обраної професії, вивів на самостійну життєву дорогу.

Коли додати до сказаного й те, що Романа Григоровича неодноразово обирали членом комітету профспілки, то стане зрозуміло: він в колективі шановна людина.

Та не любить бригадир задовольнятися досягнутим. Він підвищує свій загальноосвітній рівень, відвідує школу комуністичної праці, де вивчає такий потрібний курс «Важку працю — на плечі машини!».

Кожне заняття — то напуття до майбутніх роздумів, «Вузкі» містечка виробництва він візьме на приціл, щоб згодом розв'язати невирішену проблему спочатку в кресленнях на папері, а потім все втілити у конкретні справи.

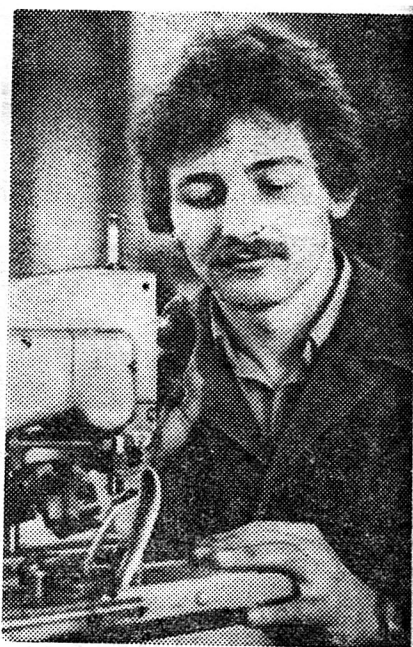
К. МАРТИШ,
уповноважений з раціоналізації
Бродівського УВП.

Львівська область.

Від праці механіка-налагоджувача Харківського УВП-2 Степана Копайгородського великою мірою залежить кінцевий результат праці всього трудового колективу. Молодого виробничника образно називають лікарем швейних машин. Досконале знання справи, чіткість у роботі — ось характерні риси, притаманні комсомольцю.

Працювати на совість, високопродуктивно і якісно — його девіз. Степан бере активну участь у громадському житті свого підприємства. Його обрано заступником голови первинної організації УТОГ Харківського УВП-2.

Фото П. ХАРКІВСЬКОГО.

ЯК МИ ПРАЦЮВАЛИ В КВІТНІ

МЕТАЛООБРОБНА ГАЛУЗЬ

Назва УВП, виробничого об'єднання	Виконання плану (в процентах)			
	обсяг реалізації	продукція найвищої категорії якості	низьковольтна апаратура	товари культурно-побутового призначення
Одеське виробниче об'єднання «Електрик»	117,6	104,1	—	—
Полтавське УВП-2	108,8	113,6	104,3	—
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	108,6	106,8	105,2	102,7
Комунальське	107,6	—	—	106,7
Ворошиловградське	105,4	110,9	105,1	—
Кіровоградське	105,0	—	—	108,3
Запорізьке	104,4	125,2	100,0	—
Харківське УВП-1	103,9	200,0	103,9	104,6
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	101,3	166,7	104,6	116,5
Дніпродзержинське	100,0	—	—	—

ШВЕЙНО-ТРИКОТАЖНА, ГАЛАНТЕРЕЙНА ГАЛУЗЬ

	Виконання плану (в процентах)		
	обсяг реалізації	продукція найвищої категорії якості	нормативна вартість обробки
Чернігівське	109,4	—	104,2
Дніпропетровське	109,3	—	108,7
Білоцерківське	108,4	—	104,2
Львівське швейне підприємство «Силует»	107,5	119,3	102,6
Харківське УВП-2	107,2	124,1	101,8
Сумське	107,1	—	106,7
Житомирське	105,1	—	108,7
Кам'янець-Подільське	105,1	—	102,4
Вінницьке	104,3	—	—
Херсонське	104,2	—	109,1
Чернівецьке	103,9	123,5	—
Івано-Франківське	103,5	209,1	103,6
Ужгородське УВП-2	103,5	—	100,0
Сімферопольське	102,9	—	100,0
Конотопське	102,8	—	103,3
Лубенське	102,5	—	107,4
Артемівське	102,4	—	105,4
Полтавське УВП-1	100,8	—	108,8

ДЕРЕВООБРОБНА ГАЛУЗЬ

	Виконання плану (в процентах)			
	обсяг реалізації	продукція найвищої категорії якості	меблі (у роздільних цінах)	товари культурно-побутового призначення
Дрогобицьке	108,3	—	100,0	101,3
Черкаське	105,0	—	100,0	100,0
Ужгородське УВП-1	104,2	—	103,9	104,9
Бродівське	104,0	120,8	—	104,7
Миколаївське	104,0	—	102,9	102,9
Лебедівське	103,7	—	106,0	106,0
Єнакіївське	102,9	—	102,4	104,3
Ровенське	101,8	—	107,4	107,4

ВИСОКЕ ДОВІР'Я

Добре знають в колгоспі імені Леніна Андрушівського району, що на Житомирщині, доярку Марію Павлівну Ковригу. Вона нагороджена знаком «Переможець соціалістичного змагання десяти п'ятиріччя».

Доброзичлива і чуйна до людей, вона щиро ділиться досвідом з молодими.

Часто на фермі можна побачити дочку Марії Павлівни Таню — ученицю 8 класу, яка допомагає матері.

На обласній звітно-виборній конференції Житомирського облвідділу М. П. Ковригу обрано делегатом XI з'їзду УТОГ.

І. ТОЛОЧКО.

ЧИ ВОСТАННЄ ПУСКОВА?

Від сонця, дощу та мокрого снігу на ящиках з обладнанням, завезених на територію підприємства понад два з половиною роки тому, вже стерлися маркірувальні написи, побіліли дошки. Проте назвати строк, коли, нарешті, розпочнеться його монтаж, неможливо. Річ у тім, що споруджуваний об'єкт, для якого призначено це устаткування, вже втретє значиться в титульних списках будівельних організацій пусковим і разом з тим, по суті, втретє залишається другорядним для них.

Не будемо далі інтригувати читача — мова йде про будову Харківського учбово-виробничого підприємства № 1. Цей, незначний за капітальними вкладеннями об'єкт, — кошторисна вартість 977,2 тисячі, обсяг будівельно-монтажних робіт — 680 тисяч карбованців, вже має довгу історію. Нагадаємо коротенько її.

На виробничих площах Харківського УВП-1, споруджених близько двох десятиріч тому і розрахованих на випуск 150 тисяч гучномовців за рік, у зв'язку з перефільовуванням підприємства вичерпано всі резерви збільшення випуску продукції і товарів для народу. За останні десять років, наприклад, тільки виробництво електромагнітів серії МІС і ЕД тут зросло в 1,3 раза.

Крім цього, в нині діючому виробничому корпусі не вистачає найнеобхідніших побутових приміщень для робітників. На підприємстві немає навіть Червоного кутка, де б можна було провести збори колективу.

Для встановлення високопродуктивного обладнання, на УВП-1 сьогодні практично не можна вишукати жодного квадратного метра виробничої площі. Вихід один — перебазувати ідально та адміністративно-технічні служби в окремі приміщення, зняти перестінки і таким чином розширити цехи.

Так виникла потреба спорудити окреме приміщення харчоблоку та побутового корпусу. За будівництво цих об'єктів у третьому кварталі 1978 року взялося БУ-28 тресту «Житлобуд-2». З виділених 320 тисяч будівельники фактично освоїли тільки 100 тисяч карбованців, що становить 32 проценти.

На наступний рік замовник передбачив усі необхідні асигнування для остаточного завершення будови. Генеральний підрядник БУ-28 погодився з цим і в 1979 році об'єкт став пусковим, але будівельно-монтажних робіт було виконано тільки на 134 тисячі карбованців.

Здавалося, якийсь прикрий збіг обставин перешкодив вчасно завершити об'єкт. А коли наступного, 1980 року, будова знову стала пусковою і БУ-28 із запланованих коштів освоїв тільки 127 тисяч карбованців, в цьому вже почав проглядатися стиль роботи тресту «Житлобуд-2» (керуючий Бугрим М. В.). Згадайте: 100, 134, 127 тисяч... Щороку по чайній ложці. І це при активній допомозі замовника — робочою силою, автотранспортом, матеріалами.

У 1981 році харчоблок і побутовий корпус втретє стали пусковими по тресту «Житлобуд-2». Уточнимо, — на папері, бо для того, щоб справді завершити його в четвертому кварталі, як це намічено, нічого не робиться. Ось факти.

На перший квартал ц. р. БУ-28 зовсім не планувало проведення робіт на об'єкті, в квітні їх виконано аж на... 9,9 тисячі карбованців. У першій декаді травня на будові було зайнято близько 20 робітників при потребі 50.

Якщо такими темпами і надалі йтиме спорудження ідальної та побутового корпусу, то для освоєння решти 309 тисяч карбованців, будівельникам знадобиться не менше як три роки. Адже обсяг робіт ще досить великий. Через те, що силами БУ-28 не виконано кріплення перегородок у побутовому корпусі, зовнішню гідроізоляцію стін між панелями, а також не завершено машинне відділення, затримується виконання штукатурних робіт і монтаж ліфта.

А що являє собою сьогодні харчоблок? Змонтований залізобетонний каркас з перегородками. А ще ж необхідно виконати й інші роботи — прокласти теплотрасу, водопровід, електрокабель, каналізацію тощо.

Отак уже втретє пускова будова знову опинилася під загрозою зриву. Чим все-таки викликана не-

виправдане затягування строків будівництва? Чи не спіткає така ж доля харчоблок та побутовий корпус, як свого часу обласний Будинок культури глухих? Адже трест «Житлобуд-2» споруджував цей культзаклад близько семи років, хоч обсяг будівельно-монтажних робіт на об'єкті становив 500 тисяч карбованців.

Бесіди з керівниками різних рангів БУ-28, тресту «Житлобуд-2» та інших організацій допомогли вияснити справжню причину затримки. Виявляється, робітничка ідальня та побутовий корпус — це другорядні для будівельників об'єкти, не по тій графі вони проходять, щоб їх у першу чергу споруджувати. Оце так!

У кожній області республіки є свої першочергові об'єкти, свої труднощі, але такого ставлення до будов Товариства, як у Харкові, немає ніде.

УВП-1 не належить, звичайно, до провідних підприємств міста. У той же час невеликий трудовий колектив інвалідів випускає вкрай потрібну народному господарству продукцію — електромагніти серії МІС і ЕД, що йдуть не тільки на комплектацію верстатного обладнання, а й широко застосовуються в найважливіших галузях машинобудування. Далі. Підприємство бере участь у поставках цієї продукції на експорт у сім країн світу, випускає товари для народу. І не брати всього цього до уваги не можна.

За діючими нормативами такі об'єкти споруджуються за один рік. У Харкові в цей строк не вклалися. Половину обсягу робіт уже розтягнули на два роки і 10 місяців.

Неосвоєні кошти — в сумі 310 тисяч карбованців — це борг попередніх років. Повернути його, здавши об'єкт в 1981 р., — справа честі будівельників.

Рейдова бригада: В. ЛІТИНСЬКИЙ — штампувальник, секретар комсомольської організації підприємства; **І. ЛЕВІН** — фрезерувальник, член міськекому; **А. МІЩЕНКО** — ст. майстер, голова групи народного контролю; **П. БУКОВИНСЬКИЙ** — спец. кор. «Нашого життя».

ПІДВИЩУВАТИ РОЛЬ БІБЛІОТЕК

Закінчив роботу семінар бібліотекерів нашого Товариства. Він був присвячений питанням роботи бібліотек в одинадцятій п'ятирічці та участі культармійців у комплексному вихованні нечуючих трудівників.

У центрі уваги учасників семінару були актуальні завдання по пропаганді книги і керівництву читанням у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС. З доповіддю на цю тему виступив завідувач кафедри бібліотекознавства Київського державного інституту культури В. Н. Пилецький.

Про необхідність переведення фондів і каталогів бібліотек Товариства на бібліотечно-бібліографічну класифікацію наголосила в своєму виступі працівник Республіканської бібліотеки ім. КПРС М. Е. Сніжко.

Питанням організації роботи за матеріалами періодичної преси присвятила свій виступ на семінарі старший методист Науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ М. І. Герасимова. Вона ж проаналізувала звітність бібліотек і зупинилася на формах вдосконалення цієї роботи.

З оглядом радянської і зарубіжної перекладної літератури виступив старший бібліотекар Республіканських курсів підвищення кваліфікації керівних працівників і спеціалістів УТОГ Г. П. Безубов. Велике значення на семінарі

було надано практичним заняттям по підвищенню професійної майстерності бібліотекарів. З цією метою проведено конкурс «Я рекомендую книгу», в якому взяло участь десять учасників семінару. Переможцем вийшла бібліотекар Львівського обласного будинку культури Л. Б. Петрова.

Обговорюючи нові шляхи до книги, представники обласних бібліотек провели практичне заняття дискусійного клубу під рубрикою «Час вимагає...». Дискусія, в якій взяв участь методист клубної роботи Науково-методичного кабінету УТОГ Е. Д. Фішзон, пройшла жваво і цікаво. Особливу увагу учасників викликали проблеми любительських об'єднань при бібліотеках і впровадження форм клубної роботи в бібліотечну практику.

Учасники семінару ознайомилися з роботою Республіканської бібліотеки ім. КПРС та здійснили автобусну екскурсію по історичних місцях м. Києва.

Перед бібліотекарями культзакладів Товариства виступила начальниця оргвідділу ЦП УТОГ Г. Г. Золотова. Вона відповіла на їх запитання та зачитала постанову ЦП УТОГ «Про підсумки громадського огляду бібліотек Товариства за 1979—1981 роки».

Переможцям огляду було вручено почесні нагороди.

М. ГЕРАСИМОВА.

КРАЩИЙ ЗА ПРОФЕСІЄЮ

Василію Захарченку — колишньому вихованцю Одеської школи-інтернату № 91 — сподобалась професія слюсаря-складальника і він влаштувався працювати на завод пресів і автоматів виробничого об'єднання «Пресмаш». Тут він познайомився з членом УТОГ І. С. Корецьким — робітником складального цеху. Це й вирішило його подальшу долю.

Іван Степанович взяв його в бригаду, де ведеться складання гідравлічних машин. Висококваліфікований робітник передавав майстерність і набутий досвід новачку. Тепер у Василя четвертий кваліфікаційний розряд. З перших днів праці на заводі він включив-

ся в соціалістичне змагання за ефективну і якісну роботу. Починаючи з 1977 року, В. Захарченко щороку підтверджує високе звання ударника комуністичної праці. Напередодні Дня машинобудівника йому присвоїли звання «Кращий молодий робітник за професією».

Василь — шанована в колективі людина. Ось що сказав про передовика виробництва бригадир І. Яблонський:

— Василь — рівноправний член бригади складальників. Ми цінуємо його за те, що він сумлінний у роботі, дисциплінований.

І. КРИКЛИВИЙ.

НА ШКІЛЬНОМУ МЕРИДІАНІ

ТУРИСТСЬКИМИ СТЕЖКАМИ

На сторінках газети «Наше життя» я вже розповідала про туристичну секцію «Дельфінятка», що діє у Ждановській школі-інтернаті для слабочуючих дітей.

Тепер я хочу поділитися досвідом роботи секції. Перед нами стоїть важливе завдання — виховання підрастаючого покоління. І саме туризм виховує у дітей такі риси, як сміливість, дисциплінованість, товариськість, загартовує фізично і морально.

Секція діє активно. Походи, зльоти, змагання ми проводимо систематично. Так, у вересні школярі брали участь у традиційному зльоті туристів-допризовників. Вони успішно виступили у змаганнях з військової підготовки, зі спортивного орієнтування та знання туристської техніки. Секція «Дельфінятка» зайняла перше місце серед підприємств і навчальних закладів м. Жданова зі знання туристської техніки і третє загальне місце з усіх видів змагань. За це секцію нагороджено Почесною грамотою Ждановського міськекому ЛКСМ України. Дипломом військового комісаріату, а окремі туристи — грамотами і подарунками. На цьому зльоті відзначилися учень 11 класу Геннадій Титов, учениця 8 класу Ірина Руденко, учні 10—11 класів Петро Бурдин, Ігор Івченко.

Тоді ж, у вересні, наша команда брала участь у зльоті друзів лісу, у зльоті туристів м. Жданова, присвяченому 37-й річниці звільнення нашого міста від фашистських загарбників та в зльоті членів клубу «Планета». Школярі показали себе вмілими і до-

тепними туристами, підготували цікаву концертну програму, взяли активну участь у фотовиставках та у виставках «Умілі руки».

У жовтні відбувся зліт туристів школи на приз «Золота осінь», присвячений 62-й річниці з дня народження комсомолу. Мета зльоту — охопити туризмом якомога більше число учнів. Змагання проходили за віковими групами: 4—5, 6—8 та 9—12 класів. У них взяли участь 88 школярів. Перше місце вибороли 6Б, 7Б та 11 класи.

Велику допомогу у проведенні зльоту надало правління Ждановського міського туристського клубу, яке визначило трасу, забезпечило туристичним інвентарем, судило змагання. Командам-переможцям були вручені грамоти міськ-турклубу.

А завершив сезон зліт на шкільному спортмайданчику, у якому взяли участь 18 команд. І знову організувати його допомогло правління міськ-турклубу. Учасникам трьох походів по Донбасу і Кавказу присвоєно спортивні розряди.

Туризм знаходить у школі все нових і нових прихильників. Нинішнього року до міського туристського клубу вступило ще тридцять учнів. При школі створено секцію юних туристів.

Школа-інтернат приділяє постійну увагу фізкультурній роботі з учнями. Якісно проводять уроки Володимир Михайлович Таран. Він же тренує юних баскетболістів, волейболістів, легкоатлетів.

Учні нашої школи без нагадувань йдуть на ранкову зарядку.

На спортивному майданчику, де встановлено снаряди, є бігова доріжка, вони займаються самотренуванням.

Всі походи, зльоти і змагання ми проводимо у вихідні дні. Рейсовими автобусами за кошти батьків (в окремих випадках за кошти школи) виїздимо на місця змагань.

Місця збору знаходяться, як правило, за 2—8 кілометрів від населених пунктів. Цей шлях ми долаємо з повним туристичним спорядженням. Через годину після прибуття приступаємо до змагання. Потім відпочинок, багаття, конкурси самодіяльності і сон в наметах або біля вогнища.

Назад повертаємося після четвертої години дня.

До зльоту ми готуємось заздалегідь. Наказом по школі чітко визначаються обов'язки вихователів на час зльоту. Завдяки дотриманню суворої дисципліни, у нас ніколи не буває травм.

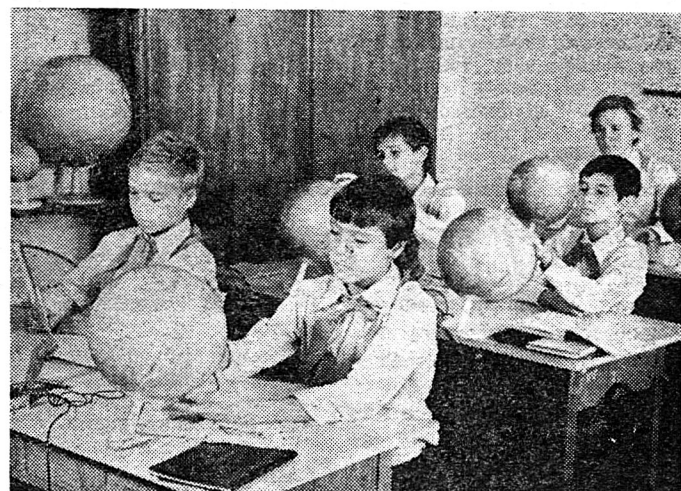
Багатоденні походи здійснюємо під час канікул.

Хотілося б, щоб у інших спецшколах-інтернатах також створили туристські секції, щоб на зліт могли збиратися глухі і слабочуючі учні, щоб зав'язалась міцна дружба між школярами.

Усім, хто бажає розпочати туристичну роботу, завжди допоможуть турклуби, секції, а також наша секція «Дельфінятка».

Н. СВЕТИКОВА,
керівник турсекції «Дельфінятка».

м. Жданов,
Донецької області.

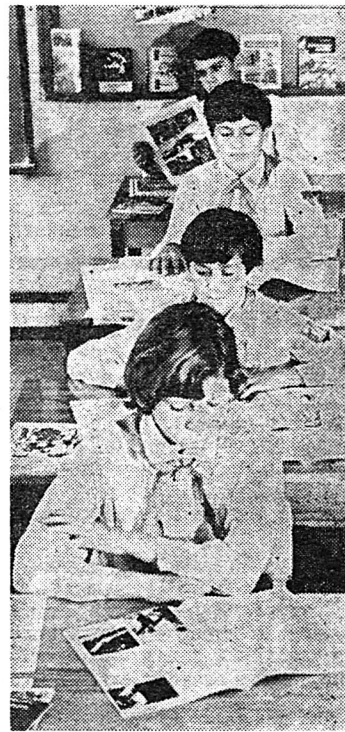

Через тиждень у школах-інтернатах республіки завершується 1980—1981 навчальний рік — попередній веселі шкільні канікули. Та перш, ніж розпочнуться вони, учням треба написати підсумкові контрольні роботи з багатьох предметів навчальної програми.

Отож, використовуючи наявний час, семикласники Сімферопольської школи-інтернату для глухих дітей повторюють пройдений матеріал, щоб показати високі і міцні знання з географії (знімок вгорі).

Великий інтерес виявляють школярі до життя країни, республіки, свого міста. Вони систематично знайомляться з матеріалами періодичної преси в читальному залі шкільної бібліотеки (другий знімок внизу).

Фото О. ШУСТА.

СОНЯЧНА ПАЛІТРА

З творчістю ветерана українського радянського образотворчого мистецтва, члена УТОГ Олександра Феропонтовича Саєнка я вперше познайомився на початку 50-х років, на районній виставці в місті Борзна, що на Чернігівщині.

Зустріч з творами О. Ф. Саєнка для мене була своєрідною і неповторною, бо саме на цій виставці я побачив те, чого мені не доводилося бачити в житті. Оглядаючи експозицію, я зустрівся з незвичайною палітрою народного художника. Це були портрети О. С. Пушкіна і Т. Г. Шевченка, картини, які відображали колгоспне життя, декоративні тарілки, полиці та інші оригінальні вироби, виконані на дереві з шматків соломки, звичайної і підфарбованої.

Згодом мені пощастило побачити зрілі, високоідейні твори митця в Київському філіалі музею імені В. І. Леніна. Вражають майстерно виконані портрет великого вождя світового пролетаріату, засновника нашої держави — Володимира Ілліча Леніна і панно «Реве та стогне Дніпр широкий», яке експонується в столичному музеї Великого Кобзаря. В Палаці культури ім. А. В. Луначарського всі мають змогу ознайомитися з панно «В. І. Ленін у Розливі», що його створив художник для музею УТОГ.

Нещодавно видавництво «Мистецтво» випустило у світ альбом «Олександр Саєнко», який розповідає про життя і творчість Народного художника України, члена нашого Товариства. Упорядкувала альбом Ніна Олександрівна Саєнко — дочка художника, за що їй велике спасибі від численних шанувальників творчості митця.

Перегорнувши перші сторінки альбому, читаємо у вступному слові:

— Для мене по-справжньому став святковим той день, коли я познайомився з творчістю митця! Найперше, що вразило, — це щедрота барв, щедрота сонця, щедрота життя. Так, з поезії сонця, із сонячного стебла творився незвичайний живопис самобутнього художника нашого часу, творився в ім'я народу, на радість людям! — написав лауреат Ленінської премії Михайло Стельмах про О. Ф. Саєнка.

Життя нечуючого художника не можна назвати інакше, як подвигом. Внук кріпака, він народився 20 серпня 1898 року у м. Борзни на Чернігівщині. Син вчителя-революціонера, засланого царським урядом на далеку Північ, Олександр Саєнко в дитячі роки через хворобу втратив мову і слух.

Єдиним вікном у світ, єдиним способом виразити свої почуття і думки стали для хлопчика барви і пензель. В малюванні та інкрустації знаходив Олександр розраду, яка згодом стане змістом всього його життя.

З інкрустаціями юного митця познайомилася українська письменниця Ганна Барвінок. Вона розповіла про них своєму приятелю, петербурзькому юристові Петру Ге, сину відомого російського художника Миколи Ге. Петро Миколайович влаштував Саєнка в Санкт-Петербурзьке училище для глухих, де юнак одержав початкову освіту.

Велика Жовтнева соціалістична революція дала можливість О. Саєнку здобути вищу художню освіту. У 1919 році він вступив до художньо-промислового технікуму в Миргороді, а в 1920 році став студентом Київського художнього інституту і одноразово почав навчатися в майстерні професора Ф. Кричевського.

У той час особливо багато О. Саєнко працював у техніці інкрустації. Його приваблює звичайна соломка, різноманітні відтінки якої, на думку художника, можуть повніше відтворити красу поля, хліборобської праці.

Дехто скептично поставився до захоплення Саєнка соломкою: мовляв, соломі не місце у великому мистецтві. Але пізніше, коли скептики побачили, які чарівні композиції були створені молодим, цілком оригінальним художником, визнали, що помилялись.

Гортаючи сторінки альбому, входив у творчу лабораторію митця. Не тільки інкрустацією займався художник. В альбомі представлені репродукції живописних творів, зокрема «Портрет Є. М. Дмитрієва з сином» (1926 рік, папір, акварель), «Портрет Мотрони Саєнко» (1922 рік, полотно, олія), «Жіночий портрет» (1924 рік, дерево;

темпера). Цікаво ще й те, що Олександр Феропонтович займався художнім ткацтвом. Це його роботи «Кози під деревом» та «Квіти України».

Закоханість у життя, в радянську людину відчувається у всіх творах видатного майстра. А створив він їх більше шестисот.

У своїх нотатках О. Ф. Саєнко писав: «У техніці інкрустації соломкою, яка бере початок з глибини віків, з древніх традицій нашого краю, знайшов я свій стиль, свою мову. Саме соломка дає змогу якнайповніше відтворити красу поля, труда хліборобського. А який естетичний потенціал (лінії, колір) має цей матеріал, що його дарує мені сама земля!»

Більшість репродукцій, що подані в альбомі, виконані способом інкрустації соломкою. Дивившись на них і милуючись сонячними барвами, золотистими лініями-променями, незвичайними геометризаними формами — це ознаки оригінального стилю Олександра Саєнка. Про твори майстра хочеться навести слова молодого художника Василя Скопича: «Великий Бетховен міг протягом двох годин імпровізувати на чотирьох звуках. Яку ж багату душу треба мати, аби півстоліття імпровізувати на одній фарбі — фарбі соломки!»

З різноманітними і багатоплановими творами знайомити нас альбом. Від сивої минувшини — «Невільники», «Козак Мамай», «Іван Сірко», «Семен Палій» — до нових, щасливих днів — «Весна», «Дума про хліб», «Святковий день», «Квітуча земля» — сягнув творчий погляд майстра. Твори О. Саєнка сприймаються як величальна пісня рідній землі, хліборобській праці.

«Великим художником рідної землі» — назвав Олександра Саєнка в дарчих написах на своїх книгах видатний український драматург Олександр Корнійчук.

Альбом «Олександр Саєнко», випущений тиражем 4 500 примірників, гарно оформлений. Він швидко знайшов шанувальників мистецтва і став бібліографічною рідкістю. Вступна стаття Г. А. Мещечкіна цікава за змістом, написана дохідливо.

Поява альбому — це велика подія в житті нашого Товариства, яка є наочним доказом того, що глухі разом з чуючими в єдиній сім'ї творять прекрасне в ім'я людини і на благо людини.

В. САКУН.

ЗБЕРЕГЛИ ТИТУЛИ

8 жінок і 16 чоловіків взяли участь в чергових змаганнях з настільного тенісу, які проходили в Ужгороді за програмою спартакиади Закарпатського обласного відділу УТОГ.

У боротьбі за першість серед жінок однією з найбільш цікавих і напружених була зустріч шкільки Ужгородського УВП-2 А. Вегеш з шестикласницею Ужгородської спецшколи-інтернату для глухих дітей О. Крачкович. Першу партію виграла школярка 21:14. У другому поєдинку більш досвідчена спортсменка перехопила ініціативу і закінчила гру на свою користь з рахунком 21:16. Відтак вона взяла гору над своєю суперницею і в третій, вирішальній партії.

Звання чемпіонки зберегла за собою представниця Хустського міжрайвідділу УТОГ Ганна Метенич, котра, як і рік тому, виграла з «сухим» рахунком 2:0 всі зустрічі. Друге і третє призові місця дістались відповідно Каліні Татинцеві та Ользі Сороці.

На відміну від жінок, які змагались за круговою системою, у чоловіків на першому етапі зустрічі проходили в чотирьох підгрупах. Переможці підгруп потім утворили фінальну четвірку, до якої увійшли ужгородці Іван Горничар, Пилип Фовріш, Володимир Тар

і робітник Хустської міжрайбазис Олександр Оленінець.

Як і очікувалось, серед чоловіків торішній чемпіон Іван Горничар зберіг за собою цей титул. На другому місці — С. Оленінець, третьому — П. Фовріш.

Загальнокомандну перемогу і перекідний приз завоював колектив Ужгородського УВП-2, юні спортсмени Ужгородської спецшколи-інтернату для глухих дітей на другому місці, на третьому — колектив УВП-1.

Варто зауважити, що змагання пройшли досить неорганізовано: розпочались вони із значним запізненням, частину зустрічей судили самі спортсмени — учасники змагань, що викликало цілком зрозуміле незадоволення тенісистів, деякі спортсмени не були забезпечені формою.

Звичайно, такі недоробки неприпустимі на змаганнях високого рангу. Обласна першість з тенісу не стала цього разу генеральною репетицією, одним з вирішальних етапів підготовки закарпатських майстрів малої ракетки до наступної республіканської першості УТОГ, змагання якої, до речі, відбудуться тут же, в Ужгороді, в травні.

П. КРАЙНЯНИЦЯ,
тренер команди Ужгородської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

Вагомий внесок у спортивні досягнення Київської спецшколи-інтернату № 6 зробили учні П. Бабій, С. Котенко, І. Власенко, В. Мірошніченко, І. Гітерман, тренер з баскетболу М. Рибальченко та вчитель фізвиховання В. Воробей.

На знімку: у куточку спортивної слави школи-інтернату.

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

Редактор П. БУЛАТОВ.

СЕМІНАР ПОЕТІВ

Недавно у Москві проходив чотириденний семінар нечуючих поетів Російської федерації літоб'єднання «Камертон» спільно з поетами нещодавно створеного в Києві українського літоб'єднання, що діє при редакції газети «Наше життя».

У роботі семінару взяли участь заступник голови ЦП Всеросійського товариства глухих З. П. Александрова, головний редактор журналу «В єдином строю» Л. М. Лоскутова, керівники республіканського будинку культури і методичного кабінету ВТОГ, а також представник Спільки письменників

СРСР, поет і перекладач Ю. В. Денисов.

На семінарі було заслухано звіт керівника літоб'єднання «Камертон» О. І. Ісаєва про творчий доробок російських поетів у минулому році і про перспективи і напрямки діяльності літоб'єднання в одинадцятій п'ятирічці.

Про організаційну роботу «Камертону» присутніх на семінарі інформувала секретар літоб'єднання І. М. Баязитова.

У дебатах йшла жвава і зацікавлена розмова про все те позитивне, що зроблено учасниками «Камертону» за звітний період, розглянуто окремі недоліки та

унущення в роботі бюро літоб'єднання.

У своєму виступі на семінарі З. П. Александрова зупинилася на перспективах дальшого творчого зростання поетів, про допомогу їм з боку керівництва ВТОГ, наголосила на необхідності підтримувати тісні контакти між нечуючими поетами Росії і України.

На закінчення семінару в республіканському будинку культури ВТОГ відбувся вечір поезії, на якому зі своїми віршами виступили російські та українські поети. Потім відбувся концерт колективу художньої самодіяльності будинку культури і вокально-інструментального ансамблю «Ритми».

І. САПОЖНИКОВ.

ДО БОЛГАРСЬКИХ ДРУЗІВ

Група нечуючих трудівників Херсонщини у складі 34 чоловік нещодавно побувала у туристичній подорожі по Болгарії за маршрутом «По місцях бойової слави російських воїнів і болгарських ополченців у російсько-турецькій війні 1877—1878 рр.».

Під час поїздки гості з Херсона відвідали міста Плевен, Габрово, Стару Загору, Пловдив, Софію. Учасники екскурсії побували в музеях, оглянули пам'ятники російським воїнам-визволителям Болга-

рії, ознайомилися з багатьма іншими визначними місцями братньої країни.

У місті Стара Загора відбулася тепла, дружня зустріч з місцевими нечуючими трудівниками, яку організувало Товариство болгаро-радянської дружби. Зустріч пройшла в атмосфері глибокого взаєморозуміння, на ній нечуючі обмінялися адресами, а на закінчення болгарські друзі вручили гостям пам'ятні сувеніри. Потім туристи з України ознайомилися з

фольклорною програмою, підготовленою аматорами художньої самодіяльності.

У цікавій і захоплюючій поїздці по братній країні скрізь нас супроводжували традиційна болгарська гостинність і увага. В організації екскурсій велика заслуга голови Херсонського об'єднання УТОГ Н. І. Малькової, яка протягом всієї поїздки вміло виконувала обов'язки перекладача.

Т. ІССАКІЄВА.